

СКАЛНИ ЦЪРКВИ

Ивановските скални църкви се намират на 18Km на Ю от град Русе. Отличават се от другите запазени скални манастирски комплекси в България с добре запазените си стенописи. За разлика от традиционните манастири, които се състоят от 1–2 църкви, монашеска и стопанска части, в Иваново има разклонена мрежа от малки скални църкви, параклиси и килии, издълбани на различна височина в скалите на живописния каньон на река Русенски Лом и свързани с пътеки и скални стълби. Църквите при Иваново са част от големия манастирски комплекс “Св.Архангел Михаил”, един от най-големите духовни и книжовни центрове през Средновековието в България. Той е създаден в периода от XI до XIV век от монаси-аскети – граматичи и книжовници, изградили десетки монашески килии, скални църкви и параклиси с уникални стенописи в стила на търновската и цариградската живопис от XIV век, свидетелство за богатия културен и духовен живот по време на Втората българска държава. Включени са в Списъка на световното културно и природно наследство през 1979 г.

Църквата «Богородица» е създадена от Цар Иван Александър. Намира се на височина 38m над пътя и има дължина 16m, ширина 4m и височина 2,15m.

Снимки от посещението ми в църквата «Богородица»	
	
Църквата има Западна ориентация, така че слънчевият лъч, фалосът, да може да освети Олтара.	Олтарът, мястото на виртуалното сношение, се намира в дъното на църквата, на Изток.

Приликите между скалните църкви и пещерите утробы са очевидни:

	
---	--

Защо обаче обредните места, както пещерите-утробы и скалните църкви, се намират на опасни и трудно посещаемы места? Визуализацията на съвкуплението

можело да стане на мястото на пребиваване на хората, където прииждането и пребиваването щели да са по-безопасни.

Отговорът е лесен: Само мъжът, който е способен да премине едно опасно разстояние в планината, сблъсвайки се с природата и дивите животни, е героят (със смисъла на книгата), който има право да оплоди жената. Както сперматозойдът е призван да премине един опасен път до яйцеклетката, така и мъжът е призван на изпитание.

Но и днес, когато една двойка излиза, не отива в кварталната механа. «Да отидем някъде по-далече», обикновено предлага жената. Това е древното изпитание – мъжът трябва да преодолее опасностите на града, сблъсвайки се с движението и другите хора. И когато се върнат, жената е предположена за сношение с мъжа-герой.

ХРИСТИАНСКИ ЦЪРКВИ

Християнският храм се състои от три основни части - олтар (светилището на пещерите-утроби), основна част (кораб) и притвор. Олтарът се разполага обикновено в източната част на постройката, или така, че при богослужение вярващият да бъде обърнат с лице на изток. Източната страна на олтара спира до ниша, наречена платитера. Това е дълбочината, където е трябвало да стига слънчевият лъч, матката. В средата на олтара, матката, се намира светата трапеза, яйцеклетката. До него имат достъп само свещенослужителите или лица, получили специално разрешение за това. В източноправославните храмове обикновено е отделен от останалата част на храма с иконостас.

Нарича се и свети жертвеник, защото върху нея се извършва безкръвната спасяваща жертва на Христос за винаги. Представянето на смъртта за възбуждане желанието за възпроизводство. Светата трапеза символизира животодателния гроб на Господа, на смъртта, вътре от който избликна истинският живот на света, възпроизводството. На СИ страна на олтара е нишата на светата протеси, която символизира пещерата на рождеството на Господа, пещерата - утроба. В протеси е свещеният потир, в който се разбъркват виното (кръв) и водата (сперма), които ще се преобразят в Христова кръв, в нов живот.

Ако светилището на храмовете се превърна в олтар в християнската църква, в какво се превърна Слънцето, слънчевият лъч?

**Ийсус Христос
Животодател**

Превърна се в ореол! Свещениците-мъже са носители на Слънцето, на слънчевия лъч (фалоса), в олтара на Църквата. И така се символизира сношението - олтара (утробата) и ореола (фалосът). За това свещениците са само мъже - фалоси. Жените не могат да носят символа на фалоса.